

Sygn. akt: III C 1548/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 marca 2016 roku

Sąd Rejonowy Szczecin – Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie w III Wydziale Cywilnym w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Szymon Stępień

Protokolant: Joanna Schultz

po rozpoznaniu w dniu 2 marca 2016 roku w Szczecinie

na rozprawie

sprawy z powództwa Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w P.

przeciwko M. A. i E. A.

o zapłatę

I. oddała powództwo;

II. zasądza od powódki Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w P. na rzecz pozwanych M. A. i E. A. solidarnie kwotę 617 zł (sześćset siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt III C 1548/15

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 2 marca 2016 roku

wydanego w postępowaniu uproszczonym

Pozwem z dnia 9 lipca 2015 roku powódka Spółdzielnia Mieszkaniowa (...) w P. zażądała zasądzenia od pozwanych M. A. i E. A. na swoją rzecz kwoty 4.269,76 zł wraz z odsetkami oraz o rozstrzygnięcie o kosztach procesu.

W uzasadnieniu wskazała, że pozwany przysługuje spółdzielcze własnościowe prawo do lokalu mieszkalnego położonego w P. przy ul. (...), pozostających w zasobach powódki. Podała, że pozwani nie zapłacili na jej rzecz należności związanych z rozliczeniem kosztów centralnego ogrzewania w sezonie grzewczym 2013/2014. Wskazała, że na dochodzone roszczenie składają się: 4.115,46 złotych tytułem należności głównej oraz 154,30 złotych tytułem skapitalizowanych odsetek. Wynikają one z ryczałtowego rozliczenia kosztów ogrzewania, bowiem przed odczytaniem wskazań podzielników, pozwani usunęli głowice termostatyczne.

Nakazem zapłaty z dnia 24 sierpnia 2015 roku Sąd Rejonowy Szczecin-Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie orzekł o obowiązku zapłacenia przez pozwanych na rzecz powódki kwoty 4.269,76 złotych wraz z odsetkami oraz kosztami procesu.

Powyższemu nakazowi zapłaty pozwani sprzeciwili się, zaskarżając go w całości. W sprzeciwie zażądali oddalenia powództwa i podnieśli zarzut niewykazania roszczenia.

W toku procesu strony podtrzymały dotychczasowe twierdzenia.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Spółdzielcze własnościowe prawo do lokalu położonego w P. przy ul. (...) przysługuje pozwany: M. A. i E. A.. Lokal ten znajduje się w zasobach powódki Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w P..

Okoliczność bezsporna, a nadto:

- stwierdzenie przejścia własnościowego prawa do lokalu, k. 9;
- wykaz osób zameldowanych w lokalu, k. 10-11;

W trakcie sezonu grzewczego 2013/2014 pozwani demontowali głowice termostatyczne. Dnia 15 maja 2014 roku sporządzono odczyt podzielników ciepła znajdujących się w lokalu pozwanych. W kuchni oraz jednym pokoju stwierdzono stan zerowy, w drugim pokoju – 271 jednostek, a w trzecim – 129 jednostek.

Dowód:

- protokół odczytu, k. 13;

Pismem z dnia 5 września 2014 roku powódka wezwała pozwanych do ponownego zamontowania głowic w terminie do 30 września 2014 roku. Pismem z dnia 12 września 2014 roku pozwani wnieśli odwołanie od decyzji o rozliczeniu ryczałtowym. Pismem z dnia 24 września 2014 roku powódka poinformowała, że rozliczenie kosztów ogrzewania zostało sporządzona na podstawie § 47.3 Regulaminu zasad rozliczania kosztów gospodarki zasobami mieszkaniowymi oraz ustalania opłat za używanie lokali.

Dowód:

- pismo z dnia 5.09.2014 r., k. 12;
- pismo z dnia 12.09.2014 r., k. 14;
- pismo z dnia 24.09.2014 r., k. 15;

Dnia 24 września 2014 roku działająca na zlecenie powódki (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w T. dokonała rozliczenia kosztów ogrzewania lokalu zajmowanego przez pozwanych w sezonie grzewczym 2013/2014 ustalając, przy uwzględnieniu wpłaconych przez pozwanych zaliczek, niedopłatę tych kosztów w wysokości 4.115,46 zł. Dnia 3 lipca 2015 roku powódka wygenerowała zestawienie należności z tytułu użytkowania lokalu pozwanych, w którym stwierdziła zobowiązanie pozwanych w wysokości 4.115,46 złotych z tytułu rozliczenia centralnego ogrzewania za sezon 2013/2014.

Dowód:

- rozliczenie kosztów ogrzewania, k. 31-33;
- zestawienie należności, k. 25-30;

Pismem z dnia 8 stycznia 2015 roku powódka wezwała pozwanych do zapłaty kwoty 4.115,46 złotych w terminie tygodniowym od dnia doręczenia wezwania.

Dowód:

- pisma z dnia 8.01.2015 r., k. 34-36;

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo okazało się nieuzasadnione.

Podstawę prawną żądania pozwu stanowił art. 4 ust. 1 i 1¹ ustawy z dnia z dnia 15 grudnia 2000 roku o spółdzielniach mieszkaniowych (t.j. Dz.U. z 2015 roku, poz. 1222), zgodnie z którym osoby, którym przysługują spółdzielcze własnościowe prawa do lokali, są obowiązane uczestniczyć w pokrywaniu kosztów związanych z eksploatacją i utrzymaniem nieruchomości w częściach przypadających na ich lokale, eksploatacją i utrzymaniem nieruchomości stanowiących mienie spółdzielni przez uiszczanie opłat. Stosownie do art. 4 ust. 6 usm, za opłaty, o których mowa w art. 4 ust. 1, odpowiadają solidarnie z członkami spółdzielni, właścicielami lokali niebędącymi członkami spółdzielni lub osobami niebędącymi członkami spółdzielni, którym przysługują spółdzielcze własnościowe prawa do lokali, osoby pełnoletnie stale z nimi zamieszkujące w lokalu, z wyjątkiem pełnoletnich zstępnych pozostających na ich utrzymaniu, a także osoby faktycznie korzystające z lokalu.

Pozwani nie kwestionowali tego, że przysługuje im spółdzielcze własnościowe prawo do lokalu przy ul. (...) w P.. Pozwani nie negowali tego, że co do zasady ciąży na nich obowiązek regulowania kosztów związanych z eksploatacją i utrzymaniem mieszkania, w tym ponoszenia kosztów centralnego ogrzewania, jednakże wywodzili, że powódka nie udowodniła wysokości przysługującego jej roszczenia z tytułu opłaty za centralne ogrzewanie.

W tym miejscu wskazać należy, że zgodnie z obowiązującą w procesie cywilnym zasadą rozkładu ciężaru dowodu (art. 6 k.c. i art. 232 k.p.c.), na powódce spoczywał obowiązek wykazania faktów, z których wywodziła dochodzone roszczenie, zarówno co do zasady i wysokości, zaś obowiązek dowodowy pozwanych obejmował fakty tamujące lub niweczące roszczenie powódki. Przy tym podkreślić trzeba, że obowiązek dowodzenia po stronie pozwanych aktualizował się dopiero w przypadku udowodnienia ich odpowiedzialności przez powódkę. Dlatego też powinnością sądu było w pierwszej kolejności ustalenie, czy strona inicjująca proces wykazała okoliczności faktyczne uzasadniające zgłoszone żądanie (a mianowicie czy podjęła niezbędną inicjatywę dowodową), a dopiero w razie pozytywnego przyjęcia w tym zakresie, rozstrzygnięcie o zarzutach strony przeciwnej. Brak przedstawienia przez powódkę dowodów na okoliczność istnienia roszczenia i jego wysokości powoduje, że ewentualnie podjęta przez stronę pozwaną inicjatywa dowodowa staje się zbędna i nie ma potrzeby prowadzenia postępowania dowodowego na okoliczności mające podważyć zasadność roszczenia.

Należy zaakcentować, iż zgodnie z art. 232 kpc strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Zasadą jest zatem, że sąd dokonuje ustaleń na podstawie materiału przedstawionego przez strony. Zasada prowadzenia postępowania dowodowego w ramach wniosków stron winna w szczególności znaleźć zastosowanie w przypadku, gdy – tak jak w rozpoznawanej sprawie - obie strony są reprezentowane przez zawodowych pełnomocników.

Podkreślenia również wymaga, że zgodnie z art. 227 kpc przedmiotem dowodu są fakty mające dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenia, a zatem przede wszystkim te, które decydują o powstaniu danego roszczenia, tak co do zasady, jak i wysokości. Sąd pomija wnioski dowodowe, które nie zmierzają do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia, jak również takie, które - z uwagi na rodzaj zgłoszonego dowodu – nie dają możliwości ustalenia na jego podstawie okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia.

Wbrew przywołanym regułom powódka nie przedstawiła żadnych dowodów pozwalających na ustalenie, że koszty centralnego ogrzewania lokalu zajmowanego przez pozwanych w okresie objętym sporem kształtują się w wysokości wskazanej w dołączonym do pozwu rozliczeniu. Rozliczenie to, któremu powódka przypisuje kluczowe znaczenie dla rozstrzygnięcia, którego wysokość została ustalona na podstawie rozliczenia przeprowadzonego przez działającą na jej zlecenie (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w T., nie posiada jednak nawet mocy dowodowej odpowiadającej mocy dokumentów prywatnych. Zgodnie z treścią art. 245 kpc, dokumenty prywatne stanowią wyłącznie dowód na to, że osoba, która je podpisała, złożyła oświadczenie o zawartej w nich treści. Tymczasem kwestionowane przez pozwanych rozliczenie nie zawiera podpisu osoby, która je sporządziła. Brak jest podstaw do tego, aby rozliczeniu temu przyznać wartość dowodową zgodną z wolą powódki, bowiem uwzględniając zakres okoliczności kwestionowanych przez pozwanych, dla wykazania wysokości należności obciążających pozwanych

nieodzowne było przedstawienie przez powódkę takiego materiału dowodowego, w tym takich dokumentów, które nie tylko obrazują sposób ich wyliczenia, lecz przede wszystkim potwierdzają okoliczności stanowiące podstawę określenia kosztów centralnego ogrzewania w danej wysokości i prawidłowość ich przyjęcia. Pomijając sam fakt niepodpisania rozliczenia to strona powodowa nie przedstawiła dokumentu, który wskazywałby sposób obliczenia należności za centralne ogrzewanie. Co więcej, z przedstawionego rozliczenia wynika sporządzenie go jako ryczałtowego. Z żadnego dowodu nie wynika natomiast, że taki został przewidziany sposób rozliczenia lokalu pozwanych. Co więcej, w rozliczeniu przyjęto kwotę 10,77 zł miesięcznie za każdy metr kwadratowy powierzchni mieszkalnej. Z żadnego dowodu nie wynikało przyjęcie takiej właśnie wartości.

Stan faktyczny w sprawie sąd ustalił na podstawie przywołanych w uzasadnieniu dowodów odpowiednio do ich mocy dowodowej. Dowody z dokumentów prywatnych oceniono jako potwierdzenie wyłącznie tego, że osoby, które je podpisały złożyły zawarte w nich oświadczenia. Zeznania stron, obrazujące genezę sporu stron, w istocie okazały się nieprzydatne dla rozstrzygnięcia okoliczności ważkich dla ustalenia czy dochodzona pozwem wierzytelność istnieje. Sąd pominął przedstawione w piśmie z dnia 28 października 2015 roku dowody jako nieistotne. Nie miały one znaczenia dla rozstrzyganego sporu. Dotyczyło to również dowodu z opinii biegłej I. Ż., która – jako sporządzona w innej sprawie – nie miała waloru dowodu z opinii biegłego. Nie dotyczyła ona również rozliczenia ogrzewania w spornym lokalu.

Sąd oddalił wniosek powódki o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego sądowego z uwagi na to, że wobec braku jakichkolwiek dowodów pozwalających na czynienie ustaleń co do prawidłowości przeprowadzenia rozliczenia ogrzewania sporządzonego przez (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w T.. Wobec tego sąd uznał, że dopuszczenie dowodu z opinii biegłego nie przyczyniłoby się do wyjaśnienia istotnych okoliczności.

Mając na uwadze powyższe okoliczności, sąd orzekł jak w pkt I sentencji.

Zgodnie z treścią art. 98 § 1 i 3 kpc w zw. z art. 99 kpc, stanowiących o ogólnej zasadzie ponoszenia przez strony odpowiedzialności za wynik procesu, powódka zobligowana była zwrócić pozwany poniesione przez nich koszty postępowania, a mianowicie – wynagrodzenie pełnomocnika pozwanych w kwocie 600 zł, ustalone stosownie do § 6 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2013 r. poz. 490 ze zm.) oraz wydatki na pokrycie opłaty skarbowej od udzielonego przez nich pełnomocnictwa procesowego – 17 zł. W takim stanie rzeczy sąd postanowił jak w pkt II sentencji.